

see, kes sünd kannud (ta arivas seda nöida), siit läbi jõe läheb, siis leika tema jalad alt ära." Kaua aega peale selle käis ta ise kord luostri Peipse rannas, ja tahtis nüüd, ilma selle peale mõtlemata, et mõek seal sees oli, kellest ehet wois kahju tulla, läbi jõe minna. Aga tema waheda teraga mõek leikas ta mölemad jalad ära, nönda et ta suure walu sees waljude karjus, et kõik mailm waasta fölas. Suure waewaga renis ta jõest välja ja viiskas ennast teadmata, kas sureb ehet elab veel, pöllu peale pikkali maha ja soiqu nönda, et metsad kohasid. Tema keha kattis külslalt ühe walka maa, aga ta surma walu soiqumine täitis terive ruumi maa ja Jumala elu koha wahel. Kõik kaebtused ja leinamised tema pärast on tunni tāna pääivanī ulatanud ja jääwad veel kaugemale kessima nii kaua kui Eesti keel veel saab maksmata. — Ja siis tuluvad taewalikud föbrad sinna ja walasiwad kesutawat elu rohku tema haavade sisse. Aga need haawad olivad suured ja sügawad ja selle pärast ka juba surma haawad. Siis seisib pea, see ika nii tugev keha liikumata seal maas; aga ta kustuvad silmad olivad Wana-Jäsa elu aseme poole pööründud. Ja wana taewa Taat muretses tema eest, sest ta tegi tema keha jälle elanuks ja

laaskis hingi selle keha sisse tagasi minna. Wägerv mees oli suuri tegusid oma elu aetal küllalt teinud ja palju waenlasi ära võitnud. Oleks ta omas luteomises laisk olnud, siis poleks ta seda kõik nii julgeste võinud teha, mis ta on kõik teinud. Nüüd sai temale veel Wanataadi poelt suur ammet antud. Wana Tühi ja tema jüngrid Altmaa riigis on alati Jumala ja inimeste wästabed olnud ja Kalevipoale sai see auu ammet esaks, Altmaa wärawaid wähtida, et Tühi ehet wanajättis seal enam wässja ei peaseks.

Kõige täiemini ja selgemini on Kalevipoea elust lugeda „Kalevipoa Lauludes“, mis kuulus Biru laulik R. R. Kreuzwald välja annud.

Lühidelt võlsta, on Kalevipoea sugu meie rahva eunemuistne jut, mis meie rahiva oma muistset elu-lugu tähendab, selle ühe inimese nime all — Kalevipoeg — lühidet koku pandud.

Wöidu kula muusekandid.

Ühel mehel oli üks härg kes teda mitu aastat truiste teeninud, kelle joud aga nüüd otja roole läind, nönda et ta tööle enam ei kõlbamud. Siis tahtis peremees teda lehvast lahti lasta; aga härg sai aru, et tuul enam heast küllest ei